



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudkyň JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci žalobkyně: **O. Ch.**, zast. advokátkou Mgr. Irenou Zelenkovou, se sídlem AK nám. W. Chruchilla 2, Praha 3, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, o udělení azylu v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 1. 11. 2004, č. j. 6 Az 4/2004 - 17,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Soudem ustanovené advokátce Mgr. Ireně Zelenkové **se p ř i z n á v á** odměna a náhrada nákladů hotových výdajů ve výši 1075 Kč, která bude uhrazena do 30 dnů od právní moci rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 11. 2003, č. j. OAM - 2519/VL-09-P05-2002, bylo rozhodnuto, že z důvodu nesplnění podmínek uvedených v § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů se stěžovatelce neuděluje azyl, současně bylo rozhodnuto, že se na ni nevztahuje překážka vycestování dle § 91 cit. zákona. V podané žalobě stěžovatelka zastoupena zákonným zástupcem požádala o ustanovení právního zástupce. Městský soud v Praze proto vyzval stěžovatelku k doložení osobních a majetkových poměrů. Usnesením ze dne 1. 11. 2004, č. j. 6 Az 4/2004 - 17, návrh stěžovatelky zamítl, neboť dospěl k závěru, že v tomto stádiu řízení k ochraně práv stěžovatelky není důvod pro stanovení zástupce, když žaloba podaná otcem stěžovatelky má zákonem předepsané náležitosti. Proti tomuto usnesení podala stěžovatelka kasační stížnost, ve které především namítá, že špatně ovládá český jazyk a neměla možnost prostudovat veškeré změny azylového zákona.

Nejvyšší správní soud považuje za vhodné předeslat, že není jeho úkolem posuzovat otázku, zda stěžovatelce měl či neměl být žalovaným v řízení o azylu udělen azyl, nýbrž má posoudit, zda řízení před soudem ve věci ustanovení zástupce trpělo vadami spadajícími pod vymezení v § 103 odst. 1 s. ř. s.

Není sporu o tom, že řízení ve správním soudnictví je plně ovládáno zásadou dispoziční a je na žalobci, zda proti rozhodnutí správního orgánu jímž se zakládají, mění ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, podá žalobu u soudu či nikoliv. Je pouze na žalobci, aby v případě, kdy se bude domáhat ochrany svých práv žalobou u soudu, v této žalobě jasně vymezil, které výroky správního rozhodnutí napadá a v žalobních bodech pak specifikoval, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (§ 71 s. ř. s.). V důsledku přísné dispoziční zásady v řízení o žalobách proti rozhodnutím správního orgánu musí žaloba obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce či žalobkyně napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. V souzené věci ze spisového materiálu vyplynulo, že žaloba náležitosti, které jsou vymezeny v ustanovení § 37 odst. 3 s. ř. s. a v § 71 odst. 1 s. ř. s., obsahovala, nebyl dán důvod k jejímu dalšímu doplnění nebo odstranění vad. Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že opravný prostředek, tak jak jej stěžovatelka podala byl, a je projednatelný a soud může napadené rozhodnutí žalovaného přezkoumat.

Povinnost ustanovit zástupce má soud v případě, vyjde-li v řízení najevo potřeba ustanovit zástupce, a to zejména tehdy, nemůže-li účastník účinně hájit svá práva v řízení, ať již proto, že neovládá jazyk v němž je jednáno, anebo z důvodů sociálních. Za situace, kdy stěžovatelka, zastoupena otcem, podala žalobu sepsanou v českém jazyce, přičemž žaloba obsahovala veškeré náležitosti a nebylo ji nutno doplňovat, nevyšla najevo potřeba ustanovení zástupce v této fázi řízení, tedy z důvodu, že by žaloba mohla být odmítnuta a stěžovatelce by tak byl odepřen přístup k soudu.

Skutečnost, že účastníkem řízení je cizí státní příslušník, sama bez dalšího nemůže být předpokladem pro to, aby soud byl povinen přistoupit k ustanovení zástupce. Nebyl-li stěžovatelce ustanoven zástupce ve fázi řízení, kdy soud pouze posuzoval náležitosti žaloby a její způsobilost k dalšímu řízení, nebyla znemožněna její faktická účast v tomto řízení. Tato skutečnost však nevylučuje, aby nemohl být stěžovatelce ustanoven zástupce případně v dalším řízení, bude-li požadovat ústní jednání a poskytne soudu dostačující indicie proto, aby tento postupoval způsobem, který by jí umožnil účinnou ochranu svých práv při respektování ust. § 36 odst. 1 s. ř. s. a čl. 37 odst. 2 Listiny.

Nejvyšší správní soud neshledal námitku stěžovatelky důvodnou, a proto kasační stížnost postupem podle § 110 odst. 1 s. ř. s zamítl.

Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a žalovanému, který byl v řízení úspěšný, náklady řízení nevznikly, resp. je neúčtoval. Proto soud rozhodl, že žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Soudem ustanovené advokátce pro řízení o kasační stížnosti byla přiznána odměna včetně paušální náhrady dle ust. § 7, § 9 odst. 1 písm. f) vyhl. č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů. (advokátní tarif), a to za 1 úkon právní pomoci - převzetí věci 1000 Kč

a paušální náhrady 75 Kč. Částka bude uhrazena z účtu NSS do rukou advokátky ve stanovené lhůtě.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 20. července 2005

JUDr. Václav Novotný
předseda senátu